

Setkání

5. neděle postní 2011, č.66

Jiří Karen

A PAK TA ŠÍLENÁ BEZDŮVODNÁ TOUHA
vracet se domů,
vracet se s lítostí jako marnotratný syn,
z pastviště marnosti, z lomů
beze soch, hlavu plnou bláznivín

z prapodivných zábav, ze začmouzených hospod,
z válečných výprav a mamých pochodů.
Sázal jsem na povrch, ne na to podstatné vespod.
Vracím se domů. O všechno obrán, bez plodů

vracím se, OTČE,
buď milostiv ke mně a laskavý.
Ptej se, zkoumej mne, povím ti o všem,
co mne potkalo: neláska, nezdar, bezpráví.

Příliš jsem se potácel. Jednou napravo,
podruhé nalevo. Ztratil jsem rovnováhu,
s marností běžel jsem o závod.
Sud' mne přísně. Pokorně stojím na prahu
domova.

Vydat se Bohu

John Henry Newman

Sermon 5., první neděle postní, 1848.

Předpokládám, že mnohým lidem připadlo velmi pozoruhodné, že náboženská přísnost a strohost minulých dob byla později značně uvolněna. Postupně se upouštělo od obtížných povinností, které předtím byly vyžadovány ode všech. Byly doby, kdy – všeobecně řečeno – se všichni postili od masa po celou postní dobu. V tomto bodě byly udělovány nové a nové výjimky, letos máme zase jednu novou. Co to znamená? Co tím máme získat? Tato otázka stojí za úvahu. Můžeme na ni dát různé odpovědi, ale já se omezím na jednu z nich.

Má odpověď je, že půst je jenom jedna větev rozsáhlé a naléhavé povinnosti podřídit se Kristu. Musíme se mu vzdát se vším, co máme a co jsme. Nic si nesmíme vzít zpět. Musíme před Něho předstoupit jako zajatí vězňové, s kterými si může dělat, co chce, s naší duší a tělem, naším rozumem, úsudkem, našimi náklonnostmi, představivostí, zálibami, s naším apетitem. Podřídit se, to je veliká věc; ale konkrétní forma, kterou má být podřízení sebe sama vyjádřeno navenek, ta záleží na konkrétním člověku, na čase a místě. Co je dobré pro jednoho, není dobré pro druhého.

Současný boj se zlými duchy se může zdát úplně jiný než býval v dobách minulých. Civilizovaný svět atakují mnohem rafinovanějším způsobem, než atakovali svět primitivní. V životě světců i jiných lidí čteme, že se jim zlý duch ukazoval a bojoval s nimi tvář v tvář, dnes ale tito

rafinovaní a zkušení duchové soudí, že jejich cílům lépe vyhovuje neukazovat se nebo alespoň ne tak často. Je v jejich zájmu, aby myšlenka na ně vymizela z myslí lidí, takže nepoznání mohou dělat větší neplechu. A na člověka útočí mnohem rafinovaněji. Rafinovaným pokusem nebo rafinovaným hříchem míním něco, co je obtížné odhalit. Každý ví, co znamená porušit deset přikázání, první, druhé, třetí, atd. Když je něco přímo přikázáno a ďábel nás přímo pokouší, abychom to porušili, není to rafinované, ale zjevné a hrubé pokušení. Existuje však velmi mnoho špatných věcí, které nejsou tak očividně špatné. Lidské smýšlení je velmi lhavé; když je něco zakázáno, člověk to nerad dělá přímo, ale dá si práci, když se k zakázanému cíli může nějakým způsobem dostat. Rafinovaný hřích je tedy takový, který nejprve jako hřích nevypadá, ale dospěje do stejného bodu jako hřích otevřený a přímý.

Uvedme si nějaké příklady. Kdyby ďábel někoho pokoušel, aby šel na hlavní silnici a tam loupil, bylo by to otevřené a okaté pokušení. Kdyby však někoho pokoušel, aby udělal něco nepoctivého v obchodní záležitosti, něco, čím by jeho bližní utrpěl škodu a on sám z toho měl výhodu, bylo by to rafinovanější pokušení. Člověk by i tak získal něco, co patřilo bližnímu, jeho svědomí by ale nebylo tak moc otřeseno. Proto dvojznačné a vyhýbavé vyjádření je rafinovanější hřích než přímá lež. Podobně člověk, který se neopíjí, se může přejídat. Obžerství je rafinovanější než opilství, protože není tak zjevné. A opět

říkám, že hříchy duše jsou mnohem rafinovanější než hříchy těla.

I v případě našeho svatého Pána začíná Pokušitel tím, že se obrací k jeho tělesným potřebám. Pán se postil čtyřicet dní, byl tedy hladový. A tak Ho ďábel pokouší, aby jedl. Ale když Ježíš k tomu nesvolil, přešel ďábel k rafinovanějším pokušením. Sváděl Ho k duchovní pýše, sváděl Ho k touze po moci.

Dále pozorují, že civilizovaná doba je více vystavena rafinovaným hříchům než doba primitivní. Proč? Z jednoduchého důvodu, protože je vynalézavější v omluvách a vytáčkách. Může bránit omyl a tedy zaslepit oči těch, kdo nejsou dost opatrní ve svědomí. Může udělat chybu přijatelnou, může způsobit, že neřest vypadá jako ctnost. Hříchům dodává důstojnost pěknými názvy; lakomství říká rádná péče o vlastní rodinu nebo příčinnivost, pýchu nazývá nezávislostí, ctižádostivost velkomyslností; zlost je ta pravá kuráž, atd.

Taková je naše doba a náš sebezápor proto musí být velmi odlišný od toho, co bylo potřeba v dobách primitivních. Kromě opilství a obžerství máme jiné hříchy a slabosti k umrtvování. Když usilujeme o to, abychom byli čistí a neposkvrnění ve svých tělech, máme se mít na pozoru, abychom nebyli nečistí a hříšní ve svém intelektu, náklonnostech, vůli. Dovolte mi, abych na závěr doporučil jeden nebo dva směry, v nichž byste mohli s užitekem zkrotit svou mysl, která to vyžaduje víc než tělo.

Například zvědavost. Kolik času dnes promarníme, a to nezmiňuji nic jiného,

zvědavostí v záležitostech, které se nás nijak netýkají. Nemám nic proti zájmu o denní zprávy, ale mluvím o zbytečné zvědavosti, zalíbení ve skandálech, plánných povídkách, o zvědavém slídění v soukromých záležitostech jiných lidí, o zvědavosti na soudní přelíčení a delikty, na osobní záležitosti, a co je často mnohem horší, to je zvědavost na hřích. Jak chorobnou zvědavost často pociťujeme, když jde o vraždu a o samotné pachatele. Ještě horší je, a je otřesné to říct, že existuje tolik odporné zvědavosti na skutky temnoty, o nichž apoštol říká, že je hanba o tom mluvit. Mnohý člověk, který nemá v úmyslu dělat něco podobného, z jakési ďábelské zvědavosti čte, co by číst neměl. V té či oné podobě je to velmi často hřích chlapců a oni tím trpí. Vědomosti o těchto zlých skutečích jsou v jejich případě prvním krokem k tomu, aby je spáchali. A tak právě toto je cesta umrtvování sebe, na niž jsme v této postní době, kterou právě začínáme, voláni. Umrtvujeme svou zvědavost.

Touha po vědění sama o sobě je chvályhodná, ale může být přehnaná, může nás odvádět od vyšších věcí, může nám zabírat mnoho času – je to marnost. Znalosti jsou na místě, ale jsou jako květiny bez plodů. Znalostmi se nemůžeme žít, nemůžeme z nich mít prospěch. Tak jako listy v lesíku jsou velmi krásné, ale pokrm z nich by byl špatný, tak bychom měli pořád hlad a nikdy bychom nebyli nasyceni, kdybychom za svou potravu měli znalosti. Znalosti nejsou potravou. Naší jedinou potravou je náboženství. A tak tu tedy máme další umrtvování.

Vyklube se u nás misijní klubko dětí?

V průběhu března jsme na webových stránkách naší farnosti mohli vidět oznámení, že v pátek 25. března po dětské mši svaté v Arše bude setkání zájemců o Misijní klubko – „Děti pomáhají dětem“, což je aktivita Papežského misijního díla. Pod výzvou byly podepsány dvě maminky, paní Helena Valentová a paní Kateřina Malinková. Položili jsme jim pár otázek.

Co vás inspirovalo k tomu, že jste se odhodlaly k pokusu přivést děti z naší farnosti k zájmu o misií?

Umrtnujte svou touhu po vědění. Nesnažte se přespříliš hledat pravdy, které nejsou náboženské.

Nakonec přiveďte k podřízenosti svou vůli. Všichni máme rádi svou vlastní vůli – obraťme se však o radu k vůli druhých. Je mnoho lidí, kteří jsou nuceni to dělat. Služebníci musí konat vůli svých pánů, dělníci svých zaměstnavatelů, děti rodičů, manželé svých manželek. Takže v těchto případech přizpůsobte svou vůli vůli těch, kdo mají právo vám rozkazovat.

Nestavte se tomu na odpor. Posvěcujte to, co je nezbytný úkon. Přijměte jej v jistém smyslu za svůj vlastní, posvěťte jej a získejte z něho zasluhu. A pokud jste svým vlastním pánem, mějte se na pozoru, abyste nejednali jenom podle svého vlastního mínění. Najděte si nějakého moudrého rádce či vůdce a toho poslouchejte. Jsou lidé, kteří proti takové poslušnosti reptají a nemohou jí přijít na jméno. Právě tito takovou poslušnost potřebují. Udělá jim moc dobře.

At' vám pomáhá všemohoucí Bůh!

Přel. jš, kráceno,

HV: S nápadem založit misijní klubko mě oslovila paní H.Velanová. Ta se podle svých vlastních slov nadchla na VII. celostátním kongresu katechetů v Kroměříži na podzim roku 2009, kde měla svoji prezentaci také Papežská misijní díla. Mně se ta myšlenka také moc líbila, protože nám nabízí pomoc při zprostředkování víry dětem a jejich zapojení do života farnosti a církve. Líbí se mi také myšlenka společné modlitby za děti a lidi na druhé polokouli: tedy my se modlíme za ně a oni se modlí za nás. Ani si nedovedeme představit sílu takové „obyčejné“ modlitby. Zprávy o životě, lásce a obrovské víře lidí v misiích nás mohou povzbudit k lásce k bližnímu a Bohu. Navíc, když si uvědomím, že i svatí Cyril a Metoděj, kteří přišli k našim předkům, byli také misionáři, že pro ně ta naše země také byla vzdálená a cizí s negramotným obyvatelstvem, tak jsou mi lidé v dnešních misiích zvlášť sympatičtí.

Znáte nějakou farnost, kde s touto formou zapojení dětí mají zkušenosti? Máte s nimi kontakt?

KM: Víme, že v Brně pracují misijní klubka ve farnosti u sv. Augustina a u Minoritů. Určitě se budeme zajímat o jejich zkušenosti. Také jsme viděly krásné video z misijního dne v Královéhradecké diecézi. Bylo to setkání misijních klubek této diecéze. Máme k dispozici také Misijní zpravodaje, kde jsou kalendáře akcí mnoha misijních klubek v celé ČR.

Kolik dětských zájemců se dostavilo na první schůzku? Přišli sami, nebo je přivedli rodiče? Jaký je jejich věk? Je možné se ještě přihlásit?

HV: Na první schůzku přišlo 11 dětí. Všechny přišly se svými rodiči. Je to moc dobře, protože děti, které se přihlásí do Misijního klubka se zavazují k drobným skutkům lásky, např. k denní modlitbě za misie. Toto tedy vyžaduje od rodičů malý dohled nad pravidelností, popř. pomoc a povzbuzení. Děti jsou zatím ve věku od 4 do 14 let. Misijní klubko je určeno dětem do 15 let. Ale jistě by nebyl problém, kdyby se přihlásil i někdo z těch starších. Ano, je možné se kdykoli přidat a připojit. Budeme moc rádi. Ale hlavně Pán bude potěšen.

Plánujete v případě většího počtu zájemců na rozdělení klubek podle věku?

KM: Zatím jsme o tom neuvažovaly. Jsme úplně na začátku. Nejdřív zjišťujeme, co všechno se dá v klubku dělat, co by si děti přály dělat. Je otázkou, jestli děti rozdělit, v případě, že se jich sejde

více, do skupinek podle věku, nebo naopak udělat smíšené skupinky s tím, aby se doplňovaly, starší byly nápomocny a mladší děti cítily podporu a vedení svých starších kamarádů. Uvidíme...

Co to vlastně znamená být „malým misionářem“? Co obnáší členství v takovém misijním klubku?

HV: Misionář je vlastně „hlasatel víry“. V klubku tedy nejde o výkony ani o množství lidí, ale o nenásilné vedení dětí k lásce k bližnímu a k Bohu. Chceme dětem ukázat, že je radost dělat dobré věci pro Boha a pro bližního. Na oficiálních internetových stránkách Papežského misijní díla dětí se dočteme, že děti z Misijních klubek staví přes celý svět MOST. Jak? Modlitbou, Obětí, Službou, Tvořivostí. Podle slov bl. Matky Terezy „Chceme dělat jen nepatrné věci, ale s obrovskou láskou“.

Budete mít pravidelné schůzky?

KM: Schůzky máme naplánované 1x za měsíc. Někdy v pátek v Arše před dětskou mší svatou, jindy třeba o víkend. Příští týden se setkáme před páteční mší svatou, abychom připravili klubko na dětskou Křížovou cestu, při které budou děti držet obrázky jednotlivých zastavení a starší děti se modlit spolu s dospělými, tak aby se každý zúčastněný aktivně zapojil.

Jak jste napojeni na Papežské misijní dílo? vedete si evidenci členů? Budete mít nějaké průkazky?

HV: Poslali jsme oficiální přihlášku na Papežská misijní díla. Tady evidují svá klubka a pomáhají jim s nápady a s organizací akcí na podporu misíí.

Konat dobro podle svých vlastních plánů

Cenu za náboženskou literaturu udělilo loni na jaře Sdružení francouzských křesťanských knihkupců knize Fabrice Hadjadje *La foi des démons* (Víra démonů).

Fabrice Hadjadj je francouzský spisovatel, dramatik, profesor filosofie a literatury. Narodil se v roce 1971 v Nanterre rodičům židovského vyznání. Nečekaně konvertoval ke katolictví v roce 1998. Sám o sobě říká, že je "žid arabského jména a katolického vyznání".

Na zadní straně obálky své oceněné knihy píše:

Kdo je Nepřítel? Minimální strategie od nás vyžaduje, abychom ho dokázali rozpoznat. Není nic horšího než si zmýlit protivníka. A neexistuje osudnější omyl než považovat neškodného za nejnebezpečnějšího. Někteří křesťané soudí, že nepřítel se vyskytuje především mezi prostopášníky a smilníky; avšak démoni jsou andělé a tělesnou rozkoš neznají. Jiní by ho chtěli potkávat především mezi ateisty a agnostiky; ale svatý Jakub nám připomíná, že „i zlí duchové věří, a (přesto) se třesou hrůzou“: neexistuje článek víry, který by nepovažovali za pravdivý! A já k tomu dodávám: protože jsou čisti duchové, jsou stoupenci dokonalosti a milují duchovní věci. Začínáte chápat? I vy se začínáte trást? Zkrátka, nikdo se Nepříteli nepodobá víc než určitý typ věřících. Takže možná vy – nebo já...

Nabízíme vám krátkou ukázkou:

Jak se z anděla stává démon (III)

On (dábel) ale ví ještě jednu věc, podivněj-

ší a méně nápadnou: totiž, že jako anděl je svou podstatou posel či služebník Nejvyššího. Jak by to mohl nevědět? Vždycky má nějakou funkci ve velké vesmírné symfonii, i jeho disonance jsou součástí partitury, jeho útoky budou, jako u Joba, využity k projevení víry spravedlivého. Proto je v jeho očích neméně absurdní chtít uniknout z moci Všemohoucího. Dábel mu nemůže chtít uniknout jakožto svému Stvořiteli. Jenže on to odmítá, protože chce být navíc jeho Choťem a bez vzájemného souhlasu nemůže manželství existovat. Stále mu prokazuje nezmenšenou službu. Je dokonce užitečným služebníkem (jenom světci jsou služebníky neužitečnými – Lk 17, 10 – to znamená, že opouštějí utilitární, účelovou logiku, aby vstoupili do svobody lásky). Jeho hřích tedy není, že neslouží, ale že je ve službě bez lásky, že nepochybně pracuje na vinici, ale nepřijímá nadpřirozený řád, nebo že tam pracuje jako Botrytis cinerea, které se také říká „ušlechtilá hniloba“: houba, která sama od sebe směřuje pouze ke zničení úrody, ale za určitých podmínek vlhkosti a slunečního svitu, tím že z bobulí vysaje vodu, umožní v nich takovou koncentraci cukru, že se z těch hroznů získává víno Sauternes.

Jak ale lépe definovat nepořádek v rozmáchlém nadšení sloužit Bohu a podobat se mu? Svatý Tomáš k tomu používá velmi překvapivá slova. Říká tomu „ovládat svou konečnou blaženost vlastními silami“. Není to prvořadá ctnost člověka naplněného důvěrou v sebe? Nicméně, chtít být sám strůjcem svého štěstí a štěstí druhých, to nutně znamená zaměnit prozítelnost za plánování, řídit se rutinou bez děje,

nenarážet na odpor druhého a nakonec nepřijmout Toho, který přichází. Dábel je vykonavatel, umí dělat charitu, lásku, pokud v ní nemusí žít. Dělá ji tak, jako když řekneme „dělat lásku“ (faire l'amour, pomilovat se), to znamená, že místo láskyplného odevzdání zamění za výrobní linku rozkoše.

Své vlastní síly, to znamená přirozené síly, dostává anděl samozřejmě už od Boha stvořitele; když už je ale jednou stvořen, jsou mu dány jako něco, nač má nárok, jako pohledávka. S milostí to tak není: na tu tvor nárok nemá, je to zdarma daný dar z lásky. Nevyžaduje na oplátku vůbec nic. A pro někoho, kdo má o sobě velké mínění, je to právě to nejtěžší. Nevyžaduje, abychom něco konali, ale abychom nechali Boha konat v nás. Na milost odpovídáme tím, že nestavíme překážky svobodné a božské lásce, kterou v nás ona sama probouzí. Dábel se však nechce poddat. Raději je *self-made-man*.

Vybrala a přeložila jš

Ze života farnosti

Přednáška člena Českého klubu skeptiků Sisyfos Ing. Karla Pavlů z oblasti astronomie s názvem „Proč svatá Lucie noci upije“ se konala 12. prosince v Arše.

Adventní benefiční koncert se uskutečnil pod záštitou nově založeného sdružení sv. Cecílie v neděli 19. prosince ve farním kostele. Finanční výtěžek určený na Domov sv. Markéty činil 13.078,- Kč.

Z pastýřského listu otce biskupa Vojtěcha k Roku křtu

Milí přátelé, co udělat pro to, abychom o velikonoční vigílii byli s plným vědomím schopni obnovit své křestní vyznání? Možná začít tím, že najdeme svou křestní svíci a každý den ji zapálíme, abychom se u ní pomodlili. Jistě nám přiblíží Krista. V modlitbě můžeme také objevit její duchovní symboliku, aby se nám stala blízká. A věřím, že když si ji potom přinesete na velikonoční vigílii do kostela, bude jiná. A tím nemám na mysli fakt, že bude kratší. – Kdo křestní svíci nenajde, ať si pořídí jinou.

Ještě chci zmínit jednu věc, kterou považuji za velmi důležitou. Je to pozvání pro vás všechny. Přijďte prosím prožít Velikonoce do kostela. Tím myslím prožít obřady Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a velikonoční vigílie, které tvoří jeden celek, jednu bohoslužbu. To není příprava na Velikonoce, ale všechno je to součástí jediného velkého svátku Velikonoc. Pozvěte k jejich oslavě také své děti jakkoliv staré, pozvěte ty, jimž jste za kmotry, pozvěte své známé, své sousedy, kteří jsou jen pokřtěni a znají pouze půlnoční bohoslužbu o Vánocích. A vy, děti, malé i velké, pozvěte své kmotry k účasti na velikonočním třídění a celý pŭst se za ně modlete. A modlete se i za všechny, které ke společnému prožití Velikonoc oslovíte.

Milé sestry a bratři, nakonec ještě jedna prosba: Během postní doby přijměte svátost smíření, abyste mohli s čistým srdcem prožít jedinečnost svého křtu.

K tomu vám všem ze srdce žehnám.
Váš biskup Vojtěch

Tříkrálová sbírka se konala od 1. do 14. ledna v celé ČR. V naší farnosti se zapojily 4 skupinky dobrovolníků a dětí. V Bystrci se vybralo 52.975,- Kč, v Kníničkách 24.841,- a v Rozdrojovicích 22.383,- Kč.

Sbírku vánočního cukroví a finančních prostředků pro potřebné z Bystrce zorganizovaly členky farní charity a dobrovolníci v neděli 19. prosince. Děkujeme všem, kdo se zapojili.

Betlémské světlo již tradičně roznášeli 24. prosince skauti z Bystrce.

V rámci **Adopce na dálku** farníci věnovali pro 7 adoptovaných indických dětí celkem 41.077,- Kč.

Na neděli 26. prosince si pro nás několik rodin s malými dětmi připravilo vánoční scénku „**Setkání u jesliček**“. Navázali tak na tradici živých betlémů před Archou.

Děti z vyšších ročníků náboženství nacvičily **Tříkrálovou scénku**, kterou potom zahrály 6. ledna o slavnosti Zjevení Páně po mši svaté v kostele.

Mše svatá pro skauty byla sloužena v pondělí 7. února v 18.30 v Arše.

Pro ty, kdo chtějí oživit víru ve své rodině, je od února k dispozici **putovní soška milostného Pražského Jezulátka**.

Přednáška Petra Balouse o židovských svátcích Roš hašana a Jom kipur se konala 20. března v Arše.

Paní Valentová a paní Malinková založily v naší farnosti **Misijní klubko dětí** - aktivitu Papežského misijního

díla. První setkání Klubka proběhlo v pátek 25. března po dětské mši svaté v Arše.

První jarní akce tatínek s malými dětmi se uskutečnila 26. března. **Slůnata** se vydala údolím Bílého potoka přes Šmelcovnu do Maršova.

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

19. 12. Antonín Jan Nepomuk Neuman Došla
26. 12. Barbora Marie Magdaléna Dimitrová
9. 1. Jakub Coufal
6. 2. Viktor Jelínek
5. 3. Kristýna Konopáčová
13. 3. Tomáš Pekař
13. 3. David Taborka
20. 3. Gabriela Terezie Sousedíková
26. 3. Šimon Petr Zitterbart
27. 3. Jakub Jan Evangelista Vecheta

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

22. 12. Ludmila Novotná
4. 1. Bartoloměj Audy
14. 1. Anna Stejskalová
22. 1. Larisa Kujalová
31. 1. MUDr. Olga Kašpárková
17. 2. Božena Chocholatá
18. 2. Ladislav Didecký
26. 2. Růžena Krejčová